

Arrest

nr. 180 573 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 28 maart 1992. U heeft heel uw leven in het ouderlijk huis gewoond in de wijk Al-Saydiya te Bagdad. Op een kortstondige periode van zeven maanden na, toen u ten tijde van het sektarisch geweld in 2007 in Syrië verbleef. Uw ouders, broer en twee zuster verblijven momenteel in Yusufia, een kleine plaats in de nabijheid van de grootstad Bagdad. U bent van de soennitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Ajyawee.

Uw vader was lid van de Baathpartij onder het regime van Saddam Hoessein en verwierf de graad van Nasir Awil, wat erop wijst dat uw vader een aspirant was in afwachting van het actieve lidmaatschap. Uw vader was werkzaam op het presidentieel secretariaat als senior boekhouder. Na de val van het regime

van Saddam Hoessein in 2003 was uw vader als zelfstandige actief in de handel van gronden, auto's en vastgoed in de wijk Al-Saydiya.

Begin juli 2015 was uw vader op de plaats waar in de wijk Al-Saydiya auto's worden verhandeld. Daar werd hij aangesproken door mannen uit de wijk. Ze vroegen uw vader om het ouderlijk huis aan hen te verkopen voor 200 of 250 miljoen dinar, terwijl het huis volgens u minstens 1 miljard dinar waard zou zijn. Voor uw vader was het meteen duidelijk dat de boodschap van het bod was dat hij onvrijwillig het huis diende te verlaten. Uw vader weigerde het aanbod en gaf te kennen dat hij al sinds de jaren '70 in de wijk woont en niet van plan was om te vertrekken.

Op 5 juli 2015 kreeg uw vader een SMS waarin hem duidelijk werd gemaakt dat jullie het huis binnen de twee weken dienden te verlaten. Uw vader dacht dat het een flauwe grap was en trok zich er niks van aan.

Op 17 juli 2015 kwamen er vier mannen naar het huis. Ze waren gekleed in typische militiekledij, waardoor jullie wisten dat het om leden van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) ging. Uw moeder deed open en ze zeiden tegen haar dat jullie nog twee dagen hadden om te verhuizen, zo niet zou de hele familie vermoord worden.

Op 18 juli 2015 is het hele gezin gevlucht naar de plaats Yusufiya. Uw vader kon daar een woning krijgen van een vriend. U en uw vader zijn vervolgens meerdere keren heen en weer gereden om de belangrijkste spullen te verhuizen.

Op 25 juli 2015 verliet u Irak. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Istanboel in Turkije gevlogen. Van daaruit bent over de zee naar Griekenland gereisd. Waarna u via de Balkanroute over de weg naar Oostenrijk bent gegaan. Vanuit Oostenrijk heeft u het vliegtuig naar België genomen. U bent in België gearriveerd op 20 augustus 2015. Op 21 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een badge van uw vaders werk, het militaire boekje van uw vader, uw diploma van het technisch instituut, de woonstkaart van uw vader, de rantsoenkaart van uw vader. Voorts heeft u naderhand nog foto's van de woonst in Yusufiya toegestuurd.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vluchtmotief is gebaseerd op uw religieuze identiteit, meer bepaald uw soennitische geloofsstrekking. U verklaarde te zijn verdreven uit uw woonwijk Al-Saydiya (gehoorverslag CGVS, dd. 10/6/2016, p. 12-13). Al-Saydiya is volgens u een overwegend sjiitische wijk (CGVS, p. 7). U zou als een van de laatste soennieten uit de wijk verdreven zijn. U verklaarde immers dat 99,9% van bevolking sjiitisch is en dat u als zoon van de wijk heeft meegemaakt hoe de soennieten uit de wijk zijn verdreven (CGVS, p. 7, p.15). Volgens informatie uit internationale bronnen is Al-Saydiya overduidelijk een soennitische wijk. Tijdens het sektarisch geweld van 2006/2007 zijn veel sjiieten juist verdreven uit de wijk en zijn er soennieten bijgekomen die verdreven zijn uit andere gebieden (zie documentatie in de blauwe map: Etnische kaart van Bagdad uit 2015). U heeft eerst verklaard dat Al-Saydiya tot 2003, het jaar waarin het voormalig regime van Saddam Hoessein is gevallen, een gemengde wijk was en naderhand puur sjiitisch geworden was (CGVS, p. 7). Daarna heeft u verklaard dat het verdrijven van de soennieten uit de wijk pas in 2007 was begonnen. Het zou ook slecht gradueel zijn geweest en het hevigst pas in de laatste jaren, daarom zou u ook niet eerder geconfronteerd zijn geweest met een gedwongen verhuizing (CGVS, p. 7). Toen u zich geconfronteerd zag met het feit dat Al-Saydiya juist bekend staat als een soennitische wijk, gaf u te kennen dat ten tijde van het sektarisch geweld van 2006 en 2007 juist het aantal soennieten toenam in de wijk. Pas bij het verdrijven van Al-Qaida zou de wijk sjiitisch geworden zijn (CGVS, p. 15). Uw vermeende verdrijving uit de wijk Al-Saydiya op basis van uw soennitische geloofsstrekking is bijgevolg volstrekt ongeloofwaardig.

Daarnaast is ook de wijze waarop u zou zijn verdreven volstrekt ongeloofwaardig. U heeft verklaard dat u vermoedt dat uw belagers leden waren van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH), want deze militie controleert de wijk Al-Saydiya (CGVS, p. 13). Uw verklaringen omtrent de handelswijze van AAH ten aanzien van u komt op geen enkele manier overeen met de beschikbare informatie uit internationale bronnen. Ten eerste is AAH niet openlijk actief in de soennitische wijk Al-Saydiya. Ten tweede toont AAH politieke ambities en profileert zij zich als een nationalistische organisatie. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat AAH in dat licht een klopjacht zou beginnen op u en uw familie (CGVS, p. 16), omdat u toevallig als soenniet in de soennitische wijk Al-Saydiya woonde (zie documentatie in de blauwe map:

The Resurgence of Asa'ib Ahl al-Haq (AAH)). U bent er dan ook niet in geslaagd om uw persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bovendien heeft u het weinig plausibele karakter van uw relaas niet weten te herstellen nadat u geconfronteerd bent geweest met de belangrijkste vaagheden, lacunes en tegenstrijdigheden. De zeer omslachtige manier waarop u zo gezegd bent weggepest strookt niet met uw verklaringen omtrent de almacht van Asa'ib Ahl al-Haq (CGVS, p. 13-16). U vader heeft een ongevraagd bod ontvangen op het huis van een serieuze omvang, namelijk 200 à 250 miljoen dinar (CGVS, p. 14), wat neerkomt op minstens 150.000 euro. Dit bod zou volgens u de verscholen boodschap inhouden dat u en uw familie per direct het huis dienden te verlaten. Vervolgens zouden ze uw vader een SMS hebben gestuurd met de boodschap om binnen twee weken het huis te verlaten (CGVS, p. 12). U gevraagd hoe men aan zijn nummer zou zijn gekomen, geeft u te kennen dat u geen idee heeft (CGVS, p. 14). Vervolgens komen er na twee weken 4 mannen om aan uw moeder duidelijk te maken dat jullie nog twee dagen hebben om te vertrekken (CGVS, p. 14). Telkens als u geconfronteerd werd met het weinig plausibele karakter van uw verhaal, wijst u op de algemene situatie van het land waar de milities het voor het zeggen hebben en de soennieten het onderspit delven (CGVS, p. 13-15). Het zou ook niet om u persoonlijk gaan maar om een algehele zuiveringsactie (CGVS, p. 15). Vervolgens zou de militie Asa'ib Ahl al-Haq zo machtig zijn dat de overheid hen zelfs badges geeft waarop staat dat ze boven de wet staan (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstelling in uw relaas, vertelt u plots dat er al allerlei neven en ooms van u ook zijn vermoord in de wijk, maar u en uw vader niet, want jullie waren veel te rustig (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat na de val van het regime van Saddam Hoessein en de daarop volgende jaren van de-baathificering en sektarisch geweld veel Irakezen het land zijn ontvlucht, geeft u te kennen dat er al die tijd niks speciaals is gebeurd. Enkel ten tijde van het sektarisch geweld van 2007 zaten u en uw ouderlijk gezin voor 7 maanden in Syrië (CGVS, p. 6). Daarna zijn jullie terug naar Al-Saydiya gegaan en hebben daar tot het moment van de vermeende verdrijving nooit problemen ondervonden (CGVS, p. 16-17). Uw gedrag stemt in het geheel niet overeen met hetgeen verwacht mag worden van een familie die in een wijk wonen waar al vele jaren zuiveringsacties worden gehouden en daarbij al ettelijke familieleden hebben verloren. Op geen enkele wijze bent u erin geslaagd om uw vermeende vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Voorts beroept u zich op het Baath verleden van uw vader. Uw vader zou senior boekhouder zijn geweest op het presidentieel secretariaat van Saddam Hoessein. U legde het militaire boekje van uw vader neer als bewijs. De precieze functie van uw vader wordt er evenwel niet in vermeld noch de graad van lidmaatschap bij de Baathpartij. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader de graad van Nasir Awil had, geenszins een prominente rangorde. De term "Nasir" wijst in deze er zelfs op dat er van formeel lidmaatschap nog geen sprake was, uw vader was enkel kandidaat lid. Het geringe belang van zijn lidmaatschap bij de Baathpartij voor zijn functioneren in het post-Saddam tijdperk blijkt ook uit uw verklaringen. Zo heeft uw vader tussen 2003 en de vermeende verdrijving nooit problemen ondervonden, kon u altijd op hetzelfde adres blijven wonen en heeft hij niks speciaals moeten doen om zijn loyaliteit te bewijzen (CGVS, p. 5). Sinds de val van Saddam en de de-baathificering werd uw vader niet persoonlijk gezocht, wel moesten alle voormalige medewerkers van het presidentieel secretariaat zich aanmelden voor verhoor, maar uw vader is nooit geweest (CGVS, p. 6). In alle opvolgende regeringen werd uw vader met rust gelaten, collega's van uw vader kregen nog wel last met de nieuwe autoriteiten, maar uw vader niet (CGVS, p. 5). Anders dan u beweert kan het voormalige beroep van uw vader geen rol van betekenis hebben gespeeld bij uw vermeende verdrijving uit de wijk Al-Saydiya. De vermeende militieleden zouden dit zelfs niet kunnen hebben geweten. De graad van Nasir Awil bij de Baathpartij is bovendien zo wijdverspreid en nietszeggend dat dit moeilijk een verschil zou hebben uitgemaakt. Op geen enkele wijze is af te leiden dat het lidmaatschap van uw vader bij de Baathpartij op enig moment het voorwerp heeft uitgemaakt van vervolgingsdaden jegens u, noch uw vaders beroepsverleden onder het regime van Saddam Hoessein.

Tot slot beroept u zich op de desastreuze leefomgeving in Yusufiya, waar uw ouderlijk gezin momenteel verblijft. De leefomgeving op zich is onvoldoende om te kunnen spreken van vervolging, zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève of in de richtlijn voor subsidiaire bescherming. Om de onleefbaarheid aan te tonen van het pand waar uw ouderlijk gezin momenteel verblijft heeft u foto's neergelegd. Deze foto's tonen geenszins dat het pand bewoond wordt, noch dat uw familie zich zouden hebben gevestigd in Yusufiya. Het feit dat enkel u bent gevlucht, terwijl u nooit bedreigt bent geweest en de rest van het gezin nog steeds in Irak verblijft, toont aan dat u geen enkele vrees dient te koesteren. Uw vader zou immers het voornaamste doelwit zijn (CGVS, p. 16). Dat hij in Irak is gebleven om voor uw moeder te zorgen, bewijst nog maar eens dat niemand in het gezin vrees dient te koesteren voor vervolging, noch voor het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

De andere door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten dienen enkel ter staving van uw identiteit en plaats van herkomst, waarover er geen twijfel bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied

rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zij van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een

oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een

indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“2.2.

2.2.1. Wat betreft het vluchtmotief welke gebaseerd is op de religieuze identiteiten de wijze van verdrijving

Het CGVS is van oordeel dat de verdrijving uit de wijk Al-Saydiya op basis van de soennitische 4 geloofsstrekking ongeloofwaardig is.

Verzoekende partij heeft gedurende het verhoor steeds meer nuances kunnen geven aangaande de wijk Al-Saydiya.

Hij verklaart dan ook uiteindelijk dat ten tijde van het sektarisch geweld van 2006 en 2007 het aantal soennieten was toegenomen in de wijk.

Pas bij het verdrijven van Al-Qaida is de wijk meer en meer sjiitisch geworden.

Verzoekende partij die een soenniet is, werd in elk geval verdreven door de sjiitische milities die aanwezig waren in de wijk Al-Saydiya.

De aanwezigheid van sjiitische milities in deze wijk wordt ook niet betwist door het CGVS.

Verzoekende partij blijft bij zijn verklaringen dat de sjiitische militie AAH de wijk Al-Saydiya controleert.

Het CGVS beweert dat deze sjiitische militie evenwel niet openlijk actief is in de wijk Al-Saydiya en politieke ambities toont.

Verzoekende partij is van oordeel dat dit geen afbreuk doet aan zijn verklaringen.

Uit niets blijkt immers dat deze sjiitische militie niet aanwezig zou zijn in de wijk Al-Saydiya, integendeel, het CGVS beweert het tegenovergestelde niet.

Bovendien benadrukt verzoekende partij dat deze militie juist de wijk Al-Saydiya controleert.

Demotivatatie van het GVS kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.2. Wat betreft de vaagheden, lacunes en tegenstrijdigheden

Het CGVS motiveert haar beslissing onder andere als volgt:

[...]

Zo verwijst het CGVS naar de verklaringen m.b.t. de wijze van verdrijving die aldus te omslachtig zou zijn geweest.

Dit betekent evenwel niet dat de verdrijving niet zou hebben plaatsgevonden.

Verzoekende partij heeft zijn asielrelaas gedaan zoals deze hem was overkomenen zoals hij zich deze nog herinnert.

Zo verwijst het CGVS naar het aanbodbedrag dat werd gedaan op het huis. Het bedrag kan misschien hoog lijken(ongeveer €150.000,00), doch dit betekent alweer niet dat het asielrelaas van verzoekende ongeloofwaardig zou zijn. Nee, integendeel, gezien het huis veel meer waard was, was dit maar een peulschil in vergelijking met de waarde van het huis. De vader van verzoekende partij weigerde dan ook.

Zo verwijst het CGVS naar het feit dat verzoekende partij niet wist hoe zij aan het nummer van zijn vader waren gekomen.

Verzoekende partij is hier helaas niet van op de hoogte. Verzoekende partij verzint hieromtrent ook geen verhaaltje, hij weet het niet en heeft dit bijgevolg ook zo verklaard. Het CGVS moet wel steeds ook redelijk blijven aangaande de antwoorden die het CGVS verwacht, maar hier wordt de redelijkheid langs de kant gezet. Verzoekende partij heeft dit niet aan deze milities kunnen vragen noch hebben deze milities dit vrijwillig verklaard aan de verzoekende partij.

Verzoekende partij is evenwel van oordeel dat dit gebruiken als argumenten om een weigeringsbeslissing te nemen, een stap te ver is.

Zo neemt het CGVS het verzoekende partij ook kwalijk dat hij verscheidene malen heeft gewezen op de algemene situatie van het land, namelijk dat de milities het voor het zeggen hebben en dat de soennieten het slachtoffer worden.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom dit hem kwalijk wordt genomen.

Hij werd als soenniet verdreven door een sjjiitische organisatie zoals ook op vele andere plaatsen de sjjiitische milities de touwtjes in handen hebben. Hij tracht daarmee aan te tonen dat hij niet veilig is in zijn wijk, doch ook in de rest van Irak, zal hij moeilijkheden ondervonden als soenniet niet veilig zijn. Zo heeft verzoekende partij helaas ook reeds verschillende familieleden moeten missen: verzoekende partij heeft reeds neven en ooms verloren.

Dit kan bijgevolg geen argument zijn welke kan worden weerhouden.

Verzoekende partij verwijst nog naar zijn verklaring (p. 14 van verhoor CGVS):

[...]

Het is dus duidelijk dat de verzoekende partij dit bewust heeft gedaan omdat het één met het ander gelinkt is.

Dit is evenwel geen reden om achterdochtig te zijn ten aanzien van verzoekende partij.

De argumentatie van het CGVS kan niet worden weerhouden.

2.2.3. Wat betreft het Baath verleden van de vader van verzoekende partij

Het Baath verleden van de vader van verzoekende partij wordt niet in twijfel getrokken.

Het CGVS is evenwel van oordeel dat het Baath verleden van de vader van verzoekende partij geen rol heeft gespeeld bij de verdrijving uit de wijk, juist omdat de vader jarenlang vanwege dit verleden, geen problemen heeft gekend.

Verzoekende partij is evenwel van oordeel dat alles in een volledige context moet worden gekaderd.

Hij is een soenniet en zijn vader heeft gewerkt voor de Baathpartij en dit tezamen is reden te meer voor een sjjiitische militie om dit gezin uit te drijven uit de wijk.

De argumentatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.

2.2.4. Wat betreft het verblijf van de rest van de familie in Irak

Het CGVS is van oordeel dat gezien de rest van de familie nog in Irak verblijft, dat niemand van het gezin een vrees voor vervolging dient te koesteren.

De levensomstandigheden zijn evenwel erbarmelijk.

Zo verklaart verzoekende partij (p.16 van het verhoor van het CGVS):

[...]

Het is dan ook onredelijk om het achterblijven van de andere familieleden te gebruiken als een argument om te oordelen dat er geen risico op vervolging aanwezig zou zijn.

Het medische aspect heeft de bovenhand gehaald. Er moeten in het leven nu eenmaal keuzes worden gemaakt, gebaseerd op verschillende argumenten, zoals de gezondheidstoestand van de moeder van verzoekende partij.

Hierover wijdt de bestreden beslissing evenwel niet uit.

De argumentatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.

*

Uit het geheel van bovenvermelde argumenten is verzoekende partij van oordeel dat de argumenten vervat in het verzoekschrift niet kunnen worden weerhouden

2.3. Subsidiaire bescherming

2.3.1.

De subsidiaire bescherming wordt door het CGVS geweigerd.

Het CGVS baseert zich hierbij op de COI Focus 'Irak: De actuele veiligheids situatie in Bagdad' van 23.06.2016.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, doch in casu onterecht van niet.

2.3.2.

Verzoekende partij kan deze visie en dit standpunt van het CGVS niet volgen.

2.3.3.

In Irak en ook in Bagdad is er een uitzonderlijke situatie aanwezig waardoor door de loutere aanwezigheid er een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon aanwezig is.

Voorbeeld hiervan zijn de neven en ooms van verzoekende partij die hij reeds heeft verloren, het feit dat zijn gezin werd verdreven, en de achtergebleven familieleden ongerust zijn gezien hun leven in gevaar blijft lopen. Bovendien is hij een soenniet die worden geviseerd door de sjiieten.

Dit element moet beoordeeld worden in het kader van een individuele veroordeling voor de al of niet toekenning van de subsidiaire bescherming, doch wordt door het CGVS niet gedaan.

2.3.4.

Daarnaast verwijst verzoekende partij naar de onstabiele, problematische situatie in Bagdad.

Het CGVS erkent dat de situatie zeer problematisch is.

Niettemin onderschat het CGVS de ernst van de situatie van heden in Bagdad.

De situatie in Bagdad moet blijvend worden geactualiseerd, gezien de situatie blijft escaleren.

Er worden een reeks krantenartikelen toegevoegd waaruit informatie blijkt die van belang zijn voor deze zaak om alzo ook de situatie in Bagdad te beoordelen.

Zo blijkt dat nog op 14.07.2016 op het nieuws werd bekendgemaakt dat een terugkeerder naar Bagdad werd vermoord in Bagdad. Zo zijn er nog vele anderen doch deze halen helaas het nieuws in België niet.

Uit de krantenartikelen (stuk 3) blijkt ook dat de situatie in Bagdad blijft verslechteren en de instabiliteit van het land blijft groeien. Aanslagen worden gepleegd met vele doden en gewonden tot gevolg. Op een week tijd werden verschillende aanslagen gepleegd in Bagdad met honderden doden en gewonden tot gevolg ...

Daarnaast blijkt ook dat gezien de verdere escalatie van het geweld in juli 2016 mensen hierdoor werden ontslagen of ontslag namen binnen de veiligheidsbeambten, hoofd van de beveiliging, minister van Binnenlandse Zaken, legercommandant, chefs van de inlichtingen –en veiligheidsdiensten ...

Aldus is verzoekende partij des te meer van oordeel dat in Irak en ook in Bagdad er een uitzonderlijke situatie aanwezig is waardoor door de loutere aanwezigheid er een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon aanwezig is.

Stuk 4, Avondklok ingesteld nadat demonstranten kantoor Iraakse premier bestormen" van 20.05.2016 en stuk 5, "Noodtoestand Bagdad na bestormen Groen Zone" van 20.05.2016 en stuk 6, "Regering Irak wankel na onrustig weekend, Demonstranten dringen zwaarbeveiligde Groene Zone binnen" van 01.05.2016

Tweemaal op drie weken tijd werd de zwaarbeveiligde Groen Zone in Bagdad bestormd!

Als deze uiterst beveiligde zone al tot 2 x toe (!) toe niet kan beschermd worden? In de 13 jaar dat de Zone bestaat, was dit nog nooit eerder voorgekomen.

Als reactie hierop werd er bovendien een avondklok ingesteld voor geheel Bagdad en de noodtoestand werd afgeroepen.

Dat het openbaar leven beperkt wordt, is toch duidelijk. Er is zelfs een noodtoestand afgeroepen. Hoe kan er nu nog staande gehouden worden, dat een terugkeer geen reëel risico inhoudt, als zelfs de zwaar beveiligde zone wordt bestormd en de regering de noodtoestand en een avondklok instelt. De motivatie van het CGVS is in dat opzicht ook niet meer actueel juist omdat het CGVS in haar beslissing stelt dat de avondklok werd opgeheven. Ook wat betreft de verwijzing naar de Ramadan en dat de restaurants 's nacht open zijn, gaat niet op.

De premier laat zich ook niet meer zien in het parlement. De laatste maal was hij aanwezig in maart. De politieke onrust is dus groot en zal alleen maar groter worden. Zal deze regering wel stand kunnen houden, en zo niet, wat dan?

*

Tot slot verwijst verzoekende partij ook nog naar het arrest van uw Raad van 12.04.2016, nummer 165.616 in de zaken 183.309 –183.866 183293 –183.301.

Aangaande het openbaar leven wordt er gesteld wat de relevantie is van dit argument gezien er in de piek van het geweld in 2006 en 2007, het openbaar leven ook niet was stilgevallen.

Hoe kan dit dan een indicatie zijn om al of niet te oordelen er een reëel risico aanwezig is.

Verzoekende partij verwijst niettemin en volledigheidshalve andermaal naar het bovenstaande artikel waarin wordt aangehaald dat de noodtoestand en een avondklok werd uitgeroepen in Bagdad.

Dit betekent dan toch dat het openbaar leven gedeeltelijk stilgevallen is.

Een meer recente update en een meer zorgvuldige beoordeling van de situatie in Bagdad dringt zich op.

Ook dient er volgens het arrest rekening te worden gehouden met de specifieke situatie van elk individu en dus met het gezin. In casu speelt dan ook het feit dat hij tot de bevolkingsgroep van de soennieten behoren, welke worden gevisieerd, en dat de vader van verzoekende partij behoorde tot de Baathpartij.

Nergens wordt dit verhoogd risico besproken in de bestreden beslissing.

*

Daarnaast verwijst verzoekende partij ook nog naar de levensomstandigheden die erbarmelijk zijn geworden. Sociaal en economisch is deze regio volledig achteruit gegaan. Corruptie heerst er en niemand is er nog te vertrouwen.

2.4.5.

De motivering van het CGVS is dus niet afdoende en de redenering van het CGVS kan derhalve niet worden weerhouden.

Het CGVS had op dit punt zorgvuldiger tewerk kunnen gaan, quod non.

Ook heeft het CGVS met de meest actuele informatie geen rekening kunnen houden en deze actuele informatie weerlegt de motivering van het CGVS.

Verzoekende partij is derhalve van oordeel dat het CGVS haar beslissing niet kon baseren op de algemene argumenten, gezien de informatie in het bezit van het CGVS volgens verzoekende partij niet volledig overstemt met de hedendaagse realiteiten in elk geval niet voldoende recent is, gezien juist de ernst van de situatie die elke dag verergert.

De motivering van het CGVS kan bijgevolg niet worden weerhouden."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal persartikels (stukken 3-6).

Per drager brengt verweerder op 29 november 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij en zijn familie door de sjitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (hierna: AAH) uit hun wijk werden verdreven omwille van hun soennitische geloofsovertuiging. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij verklaart dat hij en zijn familie omwille van hun soennitische geloofsovertuiging werden verdreven uit de sjitische wijk Al-Saydiya (Bagdad) waar de AAH de controle over heeft, terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Al-Saydiya een soennitische wijk is die geenszins onder de controle van AAH valt, (ii) zijn omschrijving van de wijze waarop hij en zijn gezin door AAH zouden zijn verdreven, ongeloofwaardig is, (iii) hij niet aannemelijk maakt een vrees voor vervolging te hebben omwille van het vroegere lidmaatschap van zijn vader van de Baath-partij daar dit lidmaatschap dermate beperkt was, (iv) de desastreuze leefomgeving, zoals verzoeker het leven in de wijk Yusufiya omschrijft, op zich onvoldoende is om te spreken van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en de voorgelegde foto's hieraan geen afbreuk doen, (v) de rest van zijn familie, waaronder zijn vader die het voornaamste doelwit zou zijn, nog steeds in Bagdad verblijft, en (vi) de overige voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een verkeerde voorstelling tracht op te hangen van zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Zijn bewering dat hij gedurende het gehoor steeds meer nuances heeft kunnen geven over de wijk Al-Saydiya doet het voorkomen alsof verzoeker slechts meer informatie verstrekke over deze wijk, doch uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker pas na confrontatie met het feit dat Al-Saydiya een soennitische wijk is zijn verklaringen aanpaste. Geenszins kan dit worden beschouwd als het louter verschaffen van meer nuances of bijkomende informatie. Wat betreft de aanwezigheid van sjitische milities in deze wijk, dient vastgesteld dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat AAH niet openlijk aanwezig is in de wijk Al-Saydiya, zodat verzoeker geenszins kan worden gevolgd waar hij stelt dat AAH deze wijk zou controleren. Uit vermelde informatie blijkt, integendeel, dat Al-Saydiya een soennitische wijk is. Verzoekers verklaringen gaan dan ook lijnrecht in tegen deze feiten, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker brengt geen enkel geloofwaardig concreet element aan waarom juist hij en zijn familie door de sjitische militie AAH toch zouden worden verdreven uit de soennitische wijk Al-Saydiya.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat de wijze waarop hij en zijn familie zijn weggepest uit hun wijk door AAH omslachtig was, niet betekent dat de verdrijving niet zou hebben plaatsgevonden, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van het CGVS, zonder deze *in concreto* te trachten te weerleggen. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker stelt dat het geboden bedrag voor het huis misschien hoog lijkt maar dat dit niet betekent dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Er dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoeker erop wijst dat hij reeds neven en ooms heeft verloren, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt opgemerkt: *"Geconfronteerd met deze tegenstelling in uw relaas, vertelt u plots dat er al allerlei neven en ooms van u ook zijn vermoord in de wijk, maar u en uw vader niet, want jullie waren veel te rustig (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat na de val van het regime van Saddam Hoessein en de daarop volgende jaren van de baathificering en sektarisch geweld veel Irakezen het land zijn ontvlucht, geeft u te kennen dat er al die tijd niks speciaals is gebeurd. Enkel ten tijde van het sektarisch geweld van 2007 zaten u en uw ouderlijk gezin voor 7 maanden in Syrië (CGVS, p. 6). Daarna zijn jullie terug naar Al-Saydiya gegaan en hebben daar tot het moment van de vermeende verdrijving nooit problemen ondervonden (CGVS, p. 16-17). Uw gedrag stemt in het geheel niet overeen met hetgeen verwacht mag worden van een familie die in een wijk wonen waar al vele jaren zuiveringsacties worden gehouden en daarbij al ettelijke familieleden hebben verloren. Op geen enkele wijze bent u erin geslaagd om uw vermeende vervolgingsfeiten aannemelijk te maken."* Waar verzoeker nogmaals wijst op de algemene situatie, dient opgemerkt dat verzoeker niet enkel kan verwijzen naar een algemene situatie die geen betrekking heeft op zijn persoon teneinde zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Betreffende het Baath-verleden van zijn vader, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw niet verder dan het tegenspreken van de commissaris-generaal. Verzoeker toont niet aan waar of op welke wijze verweerder geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de context. Waar verzoeker stelt: *“Hij is een soenniet en zijn vader heeft gewerkt voor de Baathpartij en dit tezamen is reden te meer voor een sjiiitische militie om dit gezin uit te drijven uit de wijk.”*, negeert hij gewoon de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing (*“Voorts beroept u zich op het Baath verleden van uw vader. Uw vader zou senior boekhouder zijn geweest op het presidentieel secretariaat van Saddam Hoessein. U legde het militaire boekje van uw vader neer als bewijs. De precieze functie van uw vader wordt er evenwel niet in vermeld noch de graad van lidmaatschap bij de Baathpartij. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader de graad van Nasir Awil had, geenszins een prominente rangorde. De term “Nasir” wijst in deze er zelfs op dat er van formeel lidmaatschap nog geen sprake was, uw vader was enkel kandidaat lid. Het geringe belang van zijn lidmaatschap bij de Baathpartij voor zijn functioneren in het post-Saddam tijdperk blijkt ook uit uw verklaringen. Zo heeft uw vader tussen 2003 en de vermeende verdrijving nooit problemen ondervonden, kon u altijd op hetzelfde adres blijven wonen en heeft hij niks speciaals moeten doen om zijn loyaliteit te bewijzen (CGVS, p. 5). Sinds de val van Saddam en de de-baathificering werd uw vader niet persoonlijk gezocht, wel moesten alle voormalige medewerkers van het presidentieel secretariaat zich aanmelden voor verhoor, maar uw vader is nooit geweest (CGVS, p. 6). In alle opvolgende regeringen werd uw vader met rust gelaten, collega’s van uw vader kregen nog wel last met de nieuwe autoriteiten, maar uw vader niet (CGVS, p. 5). Anders dan u beweert kan het voormalige beroep van uw vader geen rol van betekenis hebben gespeeld bij uw vermeende verdrijving uit de wijk Al-Saydiya. De vermeende militieleden zouden dit zelfs niet kunnen hebben geweten. De graad van Nasir Awil bij de Baathpartij is bovendien zo wijdverspreid en nietszeggend dat dit moeilijk een verschil zou hebben uitgemaakt. Op geen enkele wijze is af te leiden dat het lidmaatschap van uw vader bij de Baathpartij op enig moment het voorwerp heeft uitgemaakt van vervolgingsdaden jegens u, noch uw vaders beroepsverleden onder het regime van Saddam Hoessein.”*) alsook de hoger gedane vaststelling dat verzoeker ten onrechte zijn wijk als een sjiiitische wijk bestempelde en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn omschrijving van de manier waarop hij en zijn gezin door AAH uit hun wijk zouden verdreven.

Betreffende de aangevoerde desastreuze levensomstandigheden, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: *“Tot slot beroept u zich op de desastreuze leefomgeving in Yusufiya, waar uw ouderlijk gezin momenteel verblijft. De leefomgeving op zich is onvoldoende om te kunnen spreken van vervolging, zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève of in de richtlijn voor subsidiaire bescherming. Om de onleefbaarheid aan te tonen van het pand waar uw ouderlijk gezin momenteel verblijft heeft u foto’s neergelegd. Deze foto’s tonen geenszins dat het pand bewoond wordt, noch dat uw familie zich zouden hebben gevestigd in Yusufiya. Het feit dat enkel u bent gevlucht, terwijl u nooit bedreigt bent geweest en de rest van het gezin nog steeds in Irak verblijft, toont aan dat u geen enkele vrees dient te koesteren. Uw vader zou immers het voornaamste doelwit zijn (CGVS, p. 16). Dat hij in Irak is gebleven om voor uw moeder te zorgen, bewijst nog maar eens dat niemand in het gezin vrees dient te koesteren voor vervolging, noch voor het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.”* Dat het medische aspect van de verzorging van verzoekers moeder de bovenhand haalde, is een blote bewering, die bovendien enkel de hiervoor geciteerde vaststellingen bevestigt.

Ter terechtzitting merkt verzoekers advocaat op dat verzoekers broer zou gekidnapt zijn. Verzoeker brengt hiervan echter geen enkel bewijs bij. Gelet op de hoger gedane vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont hij niet aan dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben omwille van deze beweerde kidnapping in de mate dat deze al op waarheid zou berusten. Tevens verklaart zijn advocaat dat verzoekers moeder intussen overleden is. Hoe betreurenswaardig ook kan evenmin met het overlijden van verzoekers moeder een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker worden vastgesteld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker niet weet op welke wijze AAH aan het telefoonnummer van zijn vader kwam, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR (*"UNHCR Position on Returns to Iraq"* d.d. 14 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR "*Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari

2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER